

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

FENOMENALELE

FEMEI

DE LA

GRAND

HÔTEL

Traducere din engleză de
OANA-MĂDĂLINA VOICU

HUMANITAS
fiction

Capitolul 1

Ședință de consiliu

Grand Hôtel, Stockholm, 10 decembrie 1901

— Domnilor! Algernon Börtzell, administratorul Casei Regale și Președinte al AB Nya Grand Hotel bătu de câteva ori cu penița de aur a stiloului pe hârtia din fața lui. A sosit momentul să acționăm.

— De acord. Ehrenfried von der Lancken, guvernatorul adjunct al orașului Stockholm, își vârî la loc ceasul în buzunar. Ceremonia de decernare a Premiului Nobel începe în mai puțin de trei ore. Încă mai am chestiuni de pregătit și nu vreau să întârzii. *I*-ul sacadat de la sfârșitul cuvântului *întârzii* accentua hotărârea luată. Sper că laureații sunt instalați confortabil în hotel.

— Așa am înțeles, spuse Börtzell. Toate cele patru apartamente sunt mobilate rafinat și reprezintă chintesența confortului. Au și vedere spre apă, firește. Priveliștea este un spectacol în sine chiar și într-o noapte de iarnă. De la locul lui din capătul mesei de nuc incrustate, putea să privească printr-o fereastră arcuită Palatul Regal din Orașul dintre poduri sau „Gamla Stan“, cum îi spuneau acum locuitorii din Stockholm insulei dintre Norrmalm și Södermalm. Cred că se servește piept de fazan în seara aceasta, ar trebui să-i impresioneze pe distinșii noștri oaspeți.

Alex Burman, un expert financiar de prestigiu și cel mai mare acționar al AB Nya Grand Hotel, se aplecă spre Algernon.

— Spune-mi, Algernon, e adevărat că regele s-a opus ideii de a acorda premii străinilor?

Börtzell scoase o țigară din buzunarul interior al hainei și o aprinse.

— Să zicem că Majestatea Sa a fost mult mai entuziasmat după ce i-a fost explicată în detaliu valoarea etalării fastului și ceremoniei suedeze. De fapt, dacă ziua de azi va fi un succes și decernarea premiilor Nobel va deveni un eveniment anual, Suedia și Nobel vor fi pe buzele tuturor oamenilor de știință din generațiile viitoare.

— Nu și dacă întârziem în seara asta. Von der Lancken nu își ascunde nerăbdarea. Ce avem de discutat până la urmă? Ne-am întâlnit azi pentru că Grand Hôtel se află într-o situație financiară deplorabilă și trebuie să acționăm cumva. Nu așa ai spus la ultima noastră întâlnire, Axel?

Burman încuviință din cap.

— Desigur, încă nu avem calculele finale pentru 1901, dar în ciuda celor mai vaste lucrări de renovare...

— Să nu mai menționăm și teribil de scumpe, îl întrerupse Von der Lancken. Am depășit bugetul cu un milion de coroane. Un milion! Doar acest surplus reprezintă mai mult de jumătate din investiția făcută de Régis Cadier pentru această clădire.

— Asta a fost cu treizeci de ani în urmă, spuse Börtzell.

Von der Lancken privi peste ochelari.

— Sugerezi că un milion în plus e justificabil? Chiar acceptabil?

— Sugerez că, în ciuda vastelor și extrem de costisitoarelor renovări, acest hotel nu e capabil să aducă profit.

— O aberație, scuipă Von der Lancken cuvântul peste masă. Nu hotelul acesta splendid e cel incapabil să realizeze profit, ci stimabilul nostru locotenent Ehrenborg. E incapabil să înțeleagă situația financiară. Cum directorii hotelului se schimbă, și el va trebui să plece.

— Ca să fim sinceri, Ehrenborg lucrează aici doar de un an și lui îi va reveni meritul pentru noua Sală a Oglinzilor la cina Nobel din seara aceasta.

— Meritul pentru Sala Oglinzilor le va reveni arhitecților, îl corectă Burman. Sunt de acord cu Ehrenfried, domnul locotenent Ehrenborg nu e capabil să administreze finanțele și, surprinzător, nici să se ocupe de personal. E posibil să se fi bucurat de succes în perioada când a lucrat pentru Alfred Nobel, dar a dat dovadă de lipsă de experiență în conducerea acestui hotel.

Börtzell își drese glasul.

— O mică parte din vină ne aparține poate și nouă, pentru că l-am numit director general. Ehrenborg e un tip onest. Cuiva de calibrul lui trebuie să i se ofere un loc de muncă alternativ.

— Îndrăznesc să spun că e necesar. Burman își răsuci vârful mustății. Dar în momentul acesta trebuie să ne concentrăm atenția pe acest hotel. Avem nevoie de o mână mai fermă la cârmă.

Von der Lancken flutură un deget gros, iar inelul lui cu sigiliu străluci în lumina lămpii.

— Nu am discutat despre doamna Skogh? Sunt mai multe hoteluri de succes în țara asta conduse de femei. Inclusiv trei, de însăși distinsa doamnă. Conduce hoteluri de douăzeci și cinci de ani, de ce nu și Grand Hôtel? Având în vedere cea mai recentă experiență a noastră, propun să începem precaut, prin a-i oferi doamnei Skogh poziția de administrator de hotel. Dacă primul an va fi satisfăcător, atunci o vom promova director general.

— Are reputația unui soi de balaur, spuse Burman.

Von der Lancken dădu din cap afirmativ la auzul cuvintelor lui Burman.

— La fel ca oricare altă femeie care nu acceptă proștii și insubordonarea. Dar am auzit de asemenea că poate fi și deosebit de fermecătoare și este fără îndoială mai capabilă decât majoritatea. Amintiți-vă numai cum s-a ocupat de aranjamentele de cazare pentru oaspeții străini în timpul Expoziției de la Stockholm de acum cinci ani. Femeia a închiriat, echipat și mobilat de una singură șase clădiri Strandvägen pe întreaga durată a evenimentului și s-a încadrat și în buget. Din toate

relatările reiese că e o forță care trebuie luată în considerare. Se spune că poți să îți dai seama de mărimea portofelului unui bărbat uitându-te la elevii lui. Și e căsătorită cu un reputat producător de vinuri din Stockholm. Doamna este exact ce ne trebuie.

— Are cu siguranță experiența, elanul și imaginația pentru a redresa această situație, spuse Börtzell, expirând lung fumul de țigară.

— Am auzit și că se bucură de încrederea regelui, spuse Burman.

— Majestatea Sa a premiat-o pe doamna Skogh cu Medalia Vasa, spuse Börtzell. Una de aur, să nu uităm.

Burman se arată impresionat.

— Toate acestea pot fi extrem de folositoare. Grand Hôtel e practic o anexă a Palatului.

— Dar cu o priveliște mai bună. Hotelul nostru e mai frumos. Börtzell chicoti, apoi tuși din cauza propriei glume. Iar în ceea ce privește încrederea regelui, nici eu nu sunt lipsit de influență.

— Ești la fel de influent ca Elisabet Silfverstjerna? întrebă Von der Lancken pe un ton viclean.

Börtzell deveni gânditor.

— Ei, iată o fetișcană cu un picior pe fiecare mal. Nu se întâmplă nimic nici la palat, nici în acest hotel despre care să nu știe și ea. Și cred că este și bună prietenă cu doamna Skogh, ceea ce nu e de trecut cu vederea. Nu e nimic mai impresionant decât femeile care colaborează. Votul meu merge către doamna Skogh.

— Și al meu, spuse Burman.

— Ei bine, domnilor, spuse Börtzell. Pentru că am căzut de acord, îi voi scrie Wilhelminei Skogh și îi voi adresa invitația de a deveni noul nostru administrator de hotel.

— Cred că va profita de această șansă, spuse Von der Lancken. De ce nu ar face-o?

Capitolul 2

Ianuarie 1902

Wilhelmina Skogh stătea culcată pe brațul soțului ei, care dormea. Dincolo de fereastra dormitorului de pe strada Styrmansgatan, numărul 1, vântul de ianuarie șuiera în întunericul dimineții. Soarele de iarnă nu avea să răsară decât peste trei ore, când ea avea să fie deja pe lungul drum de întoarcere la Storvik, dar acum avea și timp, și un moment rar de liniște pentru a se gândi.

Wilhelmina își trase pătura mai aproape de bărbie. Deși adora senzația pe care i-o dădeau mătășurile pe piele și savura foșnetul satinurilor lipindu-i-se de dresuri, poate că lâna rămâne prima ei iubire. O bucățică de acasă. Fără, Insula Oilor, la nord de Gotland. A ajuns departe în ultimii patruzeci de ani. De la flica unui învățător de pe o insulă din Marea Baltică, își croise drum până la Stockholm, Gävle, Storvik, Rättvik, Bollnäs – peisajele se derulau rapid prin fața ochilor ei –, și acum înapoi la Grand Hôtel în Stockholm?

Grand Hôtel. Cea mai frumoasă clădire din nordul Europei. Nestemata din coroana suedeză. Putea să confirme toate acestea pentru că lucrase acolo timp de un an, când s-a deschis hotelul, în 1874. Zâmbi pe întuneric. Régis Cadier nu s-a zgârcit. Splendoarea se regăsea în fiecare bucată de marmură lustruită sau în podeaua de lemn, în fiecare combinație de cristal atârând din tavane decorate și în farfuriile de porțelan fin, aranjate cu o perfecțiune apetisantă. Până și cei doi urși

împăiați, care fuseseră așezați cu etichete întinse pentru a-i întâmpina pe oaspeți – adevărul e că nu erau pe gustul tuturor –, contribuiseră cu siguranță la spectacol și spectaculos. Atmosfera emana opulență, iar serviciile erau impecabile. Sau cel puțin așa fuseseră. Se încruntă. Personalul era bine plătit, după standardele din Stockholm. De ce nu erau angajații îngrijorați pentru păstrarea pozițiilor lor?

— Mina? Vocea lui Pehr Skogh îi întrerupsese șirul gândurilor. Nu poți să dormi? Se răsuci ca să aprindă veioza de lângă patul lor, proiectând astfel o lumină caldă pe partea cu fereastră a dormitorului, acolo unde draperiile de catifea roșie blocau întunericul.

Se întoarse cu fața către ea. Wilhelmina se cuibări mai aproape de el.

— Cred că organismul meu e prea obișnuit să se trezească devreme. Și odată ce am început să meditez... Îl mângâie ușor pe braț. Știi cum e.

— Grand Hôtel. O afirmație, nu o întrebare.

— Da. M-am tot întrebat cum e posibil ca un hotel atât de luxos, în cel mai bun loc din Stockholm, fără îndoială, să înregistreze pierderi? Această enigmă m-a ținut trează de când am primit scrisoarea de la Börtzell.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

— Cu siguranță, da. Se ridică în șezut, îndesând o pernă între spatelul ei și tăblia patului. Nu putea să își expună argumentele culcată.

Pehr făcu și el la fel.

— Hai, continuă.

— Grand Hôtel tocmai a investit o sumă considerabilă pentru a reface fațada clădirii, pentru a adăuga un alt etaj, transformând astfel vechea sală de banchet în Sala Oglinzilor, în plus, au renovat întreaga zonă de intrare. Au construit până și o nouă bucătărie cu două aragaze Bolinder. Flutură o mână în aer. Și toate aceste cheltuieli se adaugă la banii pe care i-au pierdut închizând hotelul pentru doi ani.

— Se spune că trebuie să sacrifici o coroană pentru a face trei.

— Dar trebuie să cheltui coroana aceea în mod înțelept, răspunse Wilhelmina. Nu ai investi niciodată într-un vin doar pentru că are o etichetă frumoasă. Trebuie ca acel vin să fie suficient de bun ca să își merite locul pe lista ta de produse.

— Într-adevăr, dar acel etaj suplimentar va crește cifra de afaceri, nu? Iar presa și-a manifestat admirația pentru noua intrare principală și pentru Sala Oglinzilor.

Wilhelmina dădu din cap.

— Exact aici intervine misterul. Dar când am fost acolo ieri, mai multe lucruri m-au frapat ca fiind ilogice sau chiar dăunătoare. Un etaj nou este ceva bun, dar nici un hotel, mai ales unul de dimensiunea lui Grand Hôtel, într-un oraș plin de hanuri și restaurante, nu poate supraviețui doar de pe urma cazării oaspeților. E nevoie și de clienți care să vină să bea și să mănânce, indiferent dacă sunt oaspeți ai hotelului sau oameni care intră de pe stradă. O notă de entuziasm apărui în vocea ei pe măsură ce gândurile se cristalizau în concluzii concrete. Așa, acum, noul restaurant al Grand Hôtel este o adevărată încântare. Cineva a investit mulți bani și timp în lambriurile de mahon, care sunt desăvârșite, să nu mai vorbim de covorul albăstrui-verde, evident scump, și de scaunele care se potrivec cu covorul. Și toate candelabrele electrice de cristal sau bronz, dar Pelle, restaurantul era aproape gol. La fel și barul american. Așa ceva e inacceptabil.

— Și ce propui?

— Aș sugera o altă intrare, mai mică, una care să le permită localnicilor să intre și să iasă de aici fără să fie nevoiți să treacă prin recepția hotelului. Să fie transformate în locuri importante pentru oraș. Ce păcat că au renunțat la Arenă. Era un loc preferat al publicului de teatru pe vremea lui Régis Cadier. Atrăgea un anumit grup de oameni, la fel și Porcelain Café. Nimănui nu-i păsa că aceste locuri se aflau în subsolul Grand Hôtel.

Dimpotrivă, cred că erau atrași de ambianța retrasă. Și mai avem și sala de biliard.

— Sala de biliard? Pehr făcu ochii mari. A existat mereu sala de biliard de lângă Porcelain Café.

— Așa este, dar întreaga zonă e transformată acum în cameră pentru corespondență, servicii de telegraf și telefonie. Sala de biliard a fost mutată sus și are vedere spre apă. Vedere spre apă! Una dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Cine a mai auzit de domni care se opresc din a-și freca vârful tacului cu creta pentru a exclama: *Ce priveliște extraordinară!* Ce risipă totală a unui bun neprețuit! Wilhelmina își ridică ambele brațe în aer. Și lipsește disciplina. Chelnerul a vărsat o picătură de cafea pe șervetul de pânză. Nu s-a scuzat nicidecum. Dacă s-ar fi întâmplat asta în vreunul dintre hotelurile mele, s-ar fi trezit că trebuie să frece la cratițe pentru o săptămână. Și sunt sigură că am simțit miros de alcool în respirația recepționarului. Dacă s-ar fi întâmplata *asta* în vreun hotel de-al meu, l-aș fi dat afară imediat.

Pehr își privi soția amuzat, dar admirativ.

— Nu am nici o îndoială. Însă acum, că ți-ai dat seama care sunt problemele, nu înțeleg de ce eziți. De când te știu, ți-a fost drag acest hotel. De câte ori nu te-am auzit spunând: *Dacă aș conduce eu Grand Hôtel...*

— Da, dar, Pelle, sunt două mari aspecte de luat în considerare. Primul este acela că dețin trei hoteluri foarte profitabile, care îmi ocupă tot timpul. Cine se va ocupa de ele dacă eu mă mut la Stockholm? O să angajez administratori, sau e mai bine să vindem?

— Cu siguranță nu ar trebui să vindem. Valoarea și profitabilitatea acelor hoteluri vor continua să crească pe măsură ce se dezvoltă traficul feroviar. Storvik, Rättvik și Bollnäs sunt amplasate strategic. Mina, să nu le vinzi niciodată. Vor reprezenta întotdeauna o sursă sigură de venit; o rezervă pentru bătrânețe. Și celălalt aspect?